

Debatindlæg i forbindelse med udgivelse af pjece i 2017

En god start på livet kræver fælles indsats

Af Dorte Steenberg, næstformand for Dansk Sygeplejeråd, på vegne af BUPL, Dansk Socialrådgiverforening, Jordemoderforeningen, Dansk Tandplejeforening, FALS, Fagligt Selskab for Sundhedsplejersker, Landsforeningen for Socialpædagoger, Foreningen af Universitetsuddannede Audiologopæder, Pædagogiske Psykologers Forening og Foreningen af tale-høre-lærere i Folkeskolen

Hvis et lille barn møder op i tandklinikken med munden fuld af huller, ved tandplejeren godt, at den manglende tandbørstning kan skyldes større og mere alvorlige problemer i familien. Men hvad skal tandplejeren stille op?

Alt for ofte ender sager som denne med, at fagpersonen ikke er i stand til at yde den nødvendige indsats. Tandplejeren har ikke mulighed for at gå videre med sin bekymring, for arbejdet med de mindste børn er plaget af mangel på systematisk samarbejde og koordinering på tværs af organisationer, forvaltninger og faggrænser.

Det er dybt problematisk og har vidtrækkende konsekvenser for det enkelte barn og for samfundet. Derfor opfordrer vi politikere i kommuner og regioner til at sørge for, at de mange dedikerede fagfolk inden for børneområdet har de rette rammer og vilkår til at samarbejde med familierne om at sikre børn en god start på livet.

De første år er afgørende for vores udvikling som mennesker. Her grundlægges mange af de kompetencer, som vi skal bruge senere i livet. Fostertilværelsen og de tidlige barneår sætter et uudsletteligt præg på vores livsforløb, så derfor må samfundet sætte alt ind for at tage problemer i opløbet og forebygge en destruktiv udvikling, der kan følge barnet livet igennem.

Der er ingen tvivl om, at det lønner sig at satse på den tidlige, forebyggende indsats. Den amerikanske økonom og modtager af Nobel-prisen James J. Heckman har dokumenteret, at hvis man sætter tidligt ind, giver det afkast senere i livet i form af bedre livskvalitet, større chance for at få et arbejde og mindre risiko for at begå kriminalitet.

I Danmark har vi veluddannede, hårdtarbejdende og samvittighedsfulde pædagoger, sundhedsplejersker, jordemødre, socialrådgivere, lærere, psykologer med mange flere, der brænder for at give alle børn den hjælp, de har brug for. Men de mangler rammer og tid til at opbygge relationer på tværs af faggrænser, så der kan skabes et stærkt samarbejde til gavn for børnene og deres familier.

I dag står der ofte strukturelle og kulturelle barrierer i vejen for dialogen mellem institutioner, forvaltninger, sektorer og faggrupper. Der brug for at bryde barriererne ned og erkende, at resultater opnås gennem tværfagligt samarbejde og helhedssyn, hvor det enkelte barns unikke situation og behov er omdrejningspunktet for indsatsen.

Vi efterlyser en struktur, hvor det er nemt at kommunikere og udveksle oplysninger på tværs af faggrænser. Hvor det er naturligt, at en bekymring om et barns trivsel bliver delt og reageret på af de relevante fagpersoner i fællesskab og i samarbejde med familien. Hvor fagfolk har et indgående

kendskab til hinandens faglighed. Og hvor politikere og ledere tager ansvar for at dyrke og styrke samarbejdet mellem faggrupperne.

Hver kommune og region bør have en politik og en plan for tidlig, sammenhængende og forebyggende indsats. Det er op til de enkelte kommuner og regioner at skabe den model, der passer til netop deres forhold og behov, men det er helt afgørende, at der fra politisk side er en forståelse for, at det kræver tid og ressourcer at opbygge et velfungerende tværfagligt samarbejde til gavn for de mindste børn og deres familier.

Det er uforståeligt, at det ikke allerede er en selvfølge. Vi ser derfor frem til, at vi ved efterårets kommunal- og regionalvalg får indvalgt samvittighedsfulde politikere, der ser fornuften i at give fagfolkene de bedst mulige arbejdsbetingelser og dermed børnene de bedst mulige forudsætninger for at få et godt liv. Det lønner sig – både menneskeligt og økonomisk.